13 పాత్రలు కావలెను

నేను పత్రికలో వేసిన ప్రకటనను చాలామంది తప్పుగా అర్థంచేసుకున్నట్టు కనబడుతుంది.

శేషు నన్నుచూసి ముసిముసినవ్వులు నవ్వుతూ, 'పత్రికలో చూశాలే! ఏమిటి నీక్కూడా ఇలా పుట్టుకొచ్చింది!' అంటూ జవాబు కోరని ప్రశ్న వేశాడు.

వాడంటున్న దేమిటో నాకు సరిగా అర్థంకాలేదు.

'నాక్కూడా ఏం పుట్టుకొచ్చిందంటావు?' అని అడిగాను.

'ఇంకేముంది? సినిమాలు తీసే జబ్బు' అన్నాడు శేషు.

'నేను సినిమా తియ్యటమేమిటి? అదేం లేదే?' అన్నాను.

ముసిముసినవ్వు ఫేడౌట్ చేసేసి, 'మరి ఆ ప్రకటన ఏమిటి? అది వేయించింది నువుకాదా ఏం, కొంపదీసి?' అన్నాడు.

'నేనే, నేనే! దాన్ని నువు సినిమా హీరో తండ్రిలాగా అపార్థం చేసుకున్నావు.'

పత్రిక తీసి వాడి ముఖానపెట్టి, 'ఈ ప్రకటనలో నేను సినిమా తీయబోతున్నానని ఎక్కడుందో చూపించు' అని శేషును ఛాలెంజి చేశాను.

శేషు నా ప్రకటనను చాలాసేపు చూసి, చిరాగ్గా తల ఆడిస్తూ, 'నువు సినిమా తీయబోతున్నట్టు ఇందులో లేదు. నిజమే. కాని, అటు వంటి ఉద్దేశం లేనివాడివి ఈ ప్రకటన ఎందుకు వేశావూ? వీథివెంట వెళ్ళే ఎవడికైనా ఈ ప్రకటన చూపించు. నేనుపడ్డ పొరపాటే పడక పోతే చెవి తెగ్గోయించుకుంటాను' అన్నాడు.

'నువ్వన్నదీ నిజమేనేమో। రోజూ ఇన్ని లక్షలమంది పత్రికలు చదువుతారా? వాళ్లు పత్రికల్లో ఉన్నదే చదువుతారని ఏమీ లేదు. ఎవరిక్కావలిసింది వాళ్లు చదువుకుంటారు. సృజనాత్మక రచన తగ్గిపోయేకొద్దీ సృజనాత్మక పఠన జాస్తికావటం జరుగుతుందో ఏమో? మోడరన్ ఆర్టు మాటేమిటి? అందులో ఎవరిక్కావలిసిన మహోన్నత భావాలు వారిక్కనిపిస్తాయి. కాని దానికి మనమేం చెయ్యగలం?' అన్నాను.

'ఈ సోది అంతా నాకెందుకుగాని, ఈ ప్రకటన ఎందుకు వేశావో చెప్పు' అన్నాడు శేషు.

నేను చెప్పలేదు. 'డబ్బెక్కువుండి వేశాను పో'మ్మని వాడి ప్రశ్నను దాటేశాను.

ఎందుకంటే, నాక్కావలిసింది శేషు ఇవ్వలేడు. సినిమాకు పనికొచ్చే పాత్రలు నాక్కావాలి. వాటిని డబ్బిచ్చి కొనుక్కుని నేనో కథరాసి ఏ ప్రొడ్యూసరుకైనా అమ్ముకుంటాను. అది నా బిజినెస్. సినిమాకు పనికివచ్చే పాత్రలు సప్లయిచెయ్యటం శేషువల్ల అవుతుందా? వంటకు పనికొచ్చే పాత్రలుకూడా వా డివ్వలేడు.

ఊరంతా వెళ్ళేదారిన వెళ్లని ఉలిపికట్టె కష్టాలు కొనితెచ్చుకుంటుంది కాబోలు. నేను చిక్కుల్లోపడ్డాను.

నా ప్రకటనకు జవాబుగా ఉత్తరాలు దిగసాగాయి. మొదటి రోజు అయిదారే వచ్చాయి. దానికే ఆశ్చర్యపడిన నేను ఆటు తరవాత వచ్చిన కట్టలుచూసి ఏం చెయ్యాలో తేల్చుకోలేకపోయాను. మొదటి రేసులోనే డబ్బంతా పోగొట్టుకున్నవాడి చందమయింది నాది.

అయిదో రోజు పోస్ట్‌మన్ ఇంతపెద్ద కట్ట తెచ్చి నా చేతికిచ్చాడు.

'ఆ ఉత్తరాలన్నీ నావేనా?' అన్నాను.

'మీవి కానివి ఒకటీ అరా ఉంటే వేరే వుంచండి. నేను రేపు వచ్చినప్పు డిచ్చేద్దురుగాని' అన్నాడు పోస్ట్‌మన్.

ఈ పోస్టుతో నాకూ, మా ఆవిడకూ చేతినిండా పని.

అసలు ట్రాజెడీ ఏమిటంటే, అన్నివేల ఉత్తరాలలోనూ ఒక్కటికూడా నా ప్రకటనకు సమాధానం కాదు.

శేషు చెప్పినట్టు, నేను సినిమా తియ్యబోతున్నానని చాలా మంది అనుకున్నారు. ఉత్తరాలలో అధిక భాగం వేషాలకు దరఖాస్తులు. నా కదివరకు తెలీదు--దేశంలో అచ్చు ఎన్టీ రామారావల్లేనూ, అక్కినేని నాగేశ్వర్రావల్లేనూ, శోభన్‌బాబల్లేనూ ఉండేవాళ్లు చాలా మంది ఉన్నారు. వాళ్లలో కొందరు అతి చిన్న వేషమైనా వెయ్యటానికి సిద్ధంగా ఉన్నారు. కొందరు ఫొటోలు పంపారు.

ఆడపిల్లలనుంచికూడా అప్లికేషన్లు వచ్చాయి. వాళ్ళంతా కాన్వెంట్లలో చదివినట్టు కనబడ్డారు. హిందీ, అరవమూ, కన్నడమూ, మళయాళమూ, ఇంగ్లీషూ, ఫ్రెంచీ, బెంగాలీ, రష్యనూ, సింహాలీజ్, జర్మను వగైరా భాషలు ఎన్నో వచ్చినవా ళ్లున్నారు.

అమ్మాయిల్లో కొందరు సినిమా అవకాశం ఇప్పించినట్టయితే, స్వేచ్ఛగా నటించటానికీ, ఎలాటి దుస్తులైనా ధరించటానికీ, తమకు అదివరకే వచ్చిన భరతనాట్యమూ, కథాకళీ, మణిపురీ, కథక్, రాక్ న్రోల్, ట్విస్ట్ వగైరా డాన్సులేగాక కొత్తరకాలు నేర్చుకోవటానికి కూడా సిద్ధంగా ఉన్నట్టు రాశారు.

ఒకమ్మాయి, కోరిన పక్షంలో, బేతింగ్ డ్రెస్సులోనూ ఫొటో తీయించుకుని పంపించగలనన్నది.

ఇద్ద రమ్మాయిలు తమ కొలతలుకూడా పంపారు.

చాలామంది, నేను తీయబోని సినిమాకు కథలు పంపారు. ఎవరెవరు ఏయే పాత్రలు ధరించాలో వాళ్లే చెప్పారు. నాకు కాస్టింగ్ శ్రమకూడా లేదు.

కొందరు మరోరకం ఉత్తరాలు రాశారు. వాటికీ, నా ప్రకటనకూ ఏమి సంబంధమో తెలియలేదు. వాళ్ళు నానుంచి ధనసహాయం కోరారు. తమ కష్టాలు చెప్పుకున్నారు. తమవంటి దీనులకు సహాయం చేసినట్టయితే నాకు భగవంతుడు అంతకు వెయ్యిరెట్లు డబ్బిస్తాడని నమ్మకంగా చెప్పారు. ఎలుకసెట్టి కథలోలాగా వాళ్ళే ఒక నయా

పైసా ధర్మంతో ప్రారంభించి లక్షలు ఎందుకు ఆర్జించారు కారో మరి!

ఒక ఉత్తరం వచ్చింది. దానిమీద ఊరూ, పేరూ, తేదీ, సంతకమూ ఏమీ లేవు. ఆ ఉత్తరానికి ఇరవైనకళ్లు తీసి వెంటనే ఇరవైమందికి పోస్టుచెయ్యమనీ, అలా చెయ్యనిపక్షంలో నాకు సర్వ నాశనమవుతుందనీ, అలా చెయ్యని కారణంచేతనే నెహ్రూ, గాంధీ, లాల్‌బహదూర్‌శాస్త్రీ ఆకస్మిక మరణం పొందారనీ, అలా చెయ్యటం వల్లనే హుసేన్‌కు రాష్ట్రపతి పదవీ, పి. సి. ఘోష్‌కు బెంగాలు ప్రధానమంత్రి పదవీ వచ్చిందనీ, ఇరవైనకళ్లు పంపినవారికి ఇన్‌కమ్ టాక్స్ తప్పుతుందనీ, అనుకోకుండా మంత్రిపదవులూ, పద్మశ్రీ వగైరా బిరుదులూ వస్తాయనీ, పబ్లిక్ సర్వీస్ కమిషన్ ఇంటర్‌వ్యూలు విజయవంతమవుతాయనీ నేను తెలుసుకున్నాను.

తిరపతికి వెళ్ళటంకన్న ఇదే బాగుంది. గుండు చేయించుకుని వికారం కానవసరంలేదు. అంతా రహస్యంగా జరిగిపోతుంది. పైకివచ్చి కమ్యూనిస్టుగా చలామణి అయేనాడుకూడా మరోడికి తెలీకుండా ఈ అస్త్రం ప్రయోగించవచ్చు!

''ఏమండీ, దీనికి మీరు పది నకళ్ళూ, నేను పదినకళ్లూ తీద్దాం' అన్నది నా భార్య.

'ఒద్దు. నువ్వన్నీ అక్షరాల తప్పులు రాస్తావు. కళ్లు పోతాయి' అన్నాను.

మా ఆవిడ ఆ ఉత్తరంతీసి భక్తిగా పక్కన పెట్టింది.

'ఈ ఇన్లాండ్ లెటర్లూ, కవర్లూ, రిజిస్టర్లూ—లోకులు ఎన్ని వందల రూపాయలు ఖర్చుచేశారో! జనందగ్గిర డబ్బుంది. పోస్టు ధరలు పెంచేస్తే ప్రభుత్వానికి బోలెడంత డబ్బొస్తుంది' అన్నది మా ఆవిడ.

'ఎంత పెంచితే బాగుంటుందంటావు?' అన్నాను.

'కార్డు పదిపైసలు చెయ్యండి. ఇన్లాండు లెటరు పదిహేను పైసలు చెయ్యండి, కవరు పావలా చెయ్యండి...'

మా ఆవిడ అన్న మాటలు మొరార్జీ దేశాయికి ఎట్లా తెలిశాయన్నది గొప్ప మిస్టరీ. టెలిపతీ ఉన్నదనటానికి ఇంతకన్న మంచి రుజువు మరి దొరకదు.

నా ప్రకటన వెలువడిన పదోరోజున అసలు క్రైసిస్ వచ్చింది- మా ఇంటికే—ఒక ముప్పైఏళ్ళ స్త్రీరూపంలో.

ఆవిడ వచ్చే సమయానికి నే నింట్లో లేను. బాదరాయణ సంబంధం కథలోలాగా. ఆవిడ ఒక చేత సంచీ, ఇంకోచేత ప్లాస్టిక్ పెట్టే పట్టుకుని లోపలికి వచ్చి, 'చిల్లరంతా దిక్కుమాలిన పోర్టరు కాజేశాడు, సైకిల్‌రిక్షాకు ముందో అరవైపైసలు ఇచ్చేండి' అనగానే మా ఆవిడ నా తాలూకు బంధువనుకుని, డబ్బిచ్చి సైకిల్‌రిక్షాను పంపేసి, క్రైసిసుకు కాళ్లకడుక్కునేనీళ్ళిచ్చి, తువాలిచ్చి వెర్రి మొహంలాగా 'ఇదేనా రావటం?' అని అడిగిందిట.

'కనిపించటంలేదూ?' అన్నదిట క్రైసిస్. అని ఊరుకుందా? మా ఆవిడవంటి ఆడవాళ్లు అధోగతిలో ఉంటంచేత మగాళ్లు పెచ్చు మీరిపోతున్నారనీ, తాను వచ్చి ఇంతసేపైనా మా ఆవిడ తన పేరూ, వచ్చినపనీ అడగలేదనీ ఎద్దేవా చేసిందిట.

ఆవిడ క్రైసిసని అప్పుడు మా ఆవిడకి అర్థమయి, 'మీరు మా సవిత త్తగారు—అంటే మావారి సవి తల్లి—అనుకుంటున్నానండీ! కారా ఏమిటి కొంపతీసి? నేనావిణ్ణి చూళ్ళేదనుకోండి. ఆవిడ ఫోటోచూశా. అచ్చు మీలాగే ఉంటారు' అని కసి తీర్చుకుంది.

క్రైసిసు ఆ దెబ్బతో ఒక్కక్షణంపాటు 'అవాక్కు' అయి ఊరుకుందిట.

ఇంతకూ ఆవిడ ఒక రచయిత్రి. ఆవిడకి పత్రికలంటే లవ్—హేట్ చాలా గాఢంగా ఉన్నది. ఆవిడ ఎన్నో నవలలు పోటీలకు పంపిందట. ఒక్కదానికీ బహుమానం ఇచ్చారుకారుట. కాని ఆవిడ రాసిన సీరియల్స్ వేసుకుంటారట.

నే నింటికి వచ్చేసరికి ఆవిడ గట్టిగా మాట్లాడుతూ పత్రికలను తిట్టిపోస్తూ, ఆ గుక్కలోనే ఏయే పత్రికలవాళ్లు తన 'నోవెల్సు'ని

కళ్ళకద్దుకు వేసుకున్నారో, ఏ పత్రికలో బొమ్మలు అచ్చు తను అనుకున్నట్టుంటాయో చెబుతున్నది.

'మా యిందిరుంది చూడండీ? దాని బొమ్మని ఆర్టిస్టు చాలా బాహా, నే నూహించుకున్నట్టే వేశాడు' అంటున్నది క్రైసిసు.

'ఇందిరంటే మీ ఎవ్వో అమ్మాయండీ?' అని మా ఆవిడ అమాయికంగా అడుగుతున్నది.

'ఇందిరంటే నేను రాసిన 'తెలుపు నలుపు వలపు' నోవెల్లో హీరోవిన్' అంటున్నది క్రైసిస్ కసిగా.

ఇంతలో నేను రానే వచ్చేశాను.

నేను ఫలానా అని తెలియగానే ఆవిడ ప్రాంప్ట్‌గా బిజినెస్ లోకి దిగి, 'ఇదుగో, చూడండీ. అడ్డమైన రచయిత్రులూ సినిమాలకి రాసేస్తున్నారు. నాచేత మీరు రాయించుకోవాలి. మీరు డబ్బిస్తారను కోండి. కాని డబ్బుకోసంకాదు నేను రాస్తా నంటూంట. ప్రిస్టేజి! 'ఏఁవండీ, మీచే తెవరూ రాయించుకున్నారు కారేఁ'వని అందరూ చంపేస్తున్నారు. ఈ రాసేవాళ్ళందరికన్నా బాగానే రాస్తాలెండి. నా 'శారుమేహం' నోవెలుంది చూశారూ, అది సినిమాకోసఁవని రాసిం దేనూ! నన్నడిగితే 'తెలుపు నలుపు వలపు' కంటెకూడా గొప్ప సస్పెన్సు నోవెలది. నా 'తెలుపు నలుపు వలపు'లోంచి ఆ దిక్కు మాలిన సినీమా కంపెనీవాళ్ళు అయిడియాస్ కొట్టేశారండి. రిజిస్టరు నోటీసిచ్చా. జవాబిచ్చారుకారు. దావావేద్దామని ప్లీడరు నడిగితే నెగ్గ దనేశాడు. అట్నుంచి కతికాదో ఏఁవిటోనూ!' అంటూ క్రైసిస్ నన్ను గంటా పదిహేన్నిమిషాలపాటు ఊదరబెట్టేసింది.

అంతా విని చల్లగా చావుకబురు బయటపెట్టాను.

'మీరు చెప్పేదంతా బాగానే ఉంది గానీండి. నే నసలు పిక్చరు తీసే ప్రయత్నంలో లేను. మానుకోవటంకాదు. ఏనాడూ నా ఉద్దేశం అదికాదు, మన సినిమాల్లో—మీరు చూసేఉంటారు-'

నన్ను మాట్లాడనివ్వకుండా ఆవిడ అడ్డుతగిలి, 'నే నెప్పుడూ సినిమాలు దృష్టిలో పెట్టుకునే నోవెల్సురాస్తాను. పత్రికలో వేస్తే మహా చదివితే నాలుగులక్షలమంది చదివేరు. సినిమాల్ని నలభై

లక్షలమంది చూస్తారు. కోటిమంది చూస్తారు. రాసిందానికి పర్ప సుండాలి—ఏమంటారు? మనం జీవితంలో పొందనీ, పొందలేనీ అనుభూతుల్ని సాహిత్యంద్వారా పొందాలి. సినిమా లందుకేగదా ఉంటా? అంచేత నేఁవిటంటే, నేను ఎప్పుడూ సినిమాలే దృష్టిలో ఉంచుకుని రాస్తా' అన్నది.

'కాని మన సినిమాల్లో నటీనటులేతప్ప పాత్రలుంటంలేదు. ఆ లోటు తీరుద్దామని....'

'అక్కడే మీరు పొరపడుతున్నారు. అసలు పాత్రలు నటీ నటులే. మన పంచపాత్రుం దనుకోండి. అందులో నీళ్లు పోస్తాం, పాలు పోస్తాం, పాయసం పోస్తాం, పానకం పోస్తాం. పాత్ర ఎప్పుడూ ఓటే. మా ఇందిరను సృష్టించేప్పుడు నేను కృష్ణకుమా రిని మనసులో ఉంచుకున్నాననుకోండి. ఇప్పు డాలోచి స్తే అది ఓవేళ విజయనిర్మలా ఏఁవిటనిపిస్తోంది. అలాగే పరంధామయ్యన్నా డనుకోండి. గుమ్మడీయే. నే నెప్పుడూ మన నటుల్నే మనసులో ఉంచుకొని పాత్రలు సృష్టిస్తాను. పాత్రలకీ, నటులకీ తేడా ఉంటం నేను యెంతమాత్రమూ ఒప్పుకోను' అన్నది క్రైసిస్.

నేను నోరు వెళ్ళబెట్టాను.

ఈవిడను ఎట్లా నోరు ముయ్యటం? ఎట్లా వదిలించు కోవటం?

ఆవిడ రోజల్లా గంట మోగుతున్నట్టు మోగుతూనే ఉంది. రాసే మగాళ్ళనందర్నీ తిట్టింది. పెళ్ళాలనే అర్థంచేసుకోలేనివాళ్లు ఆడపాత్రలను సృష్టించటమేమిటన్నది. నేను నాభార్యను ఎన్ని రకాల అవమానిస్తున్నానో తెలుసుకునేటందుకు చాలా నటిల్‌గా ప్రశ్నలువేసింది. మగవాళ్ళకన్న ఏనాటికైనా ఆడవాళ్ళే బాగా రాయ గలరన్నది. అంటూనే మిగిలిన ఆడ రచయితలనందర్నీ ఏదో వంక పెట్టి తిట్టింది. 'కావ్యేషు నాటకం రమ్యం, నాటకేషు శకుంతలా' అన్నట్టుగా తెలుగుగడ్డకు క్రైసిస్ ఒక్కతే అసలైన రచయిత అయి కూర్చుంది!

ఆవిడ రాసిన నవలలూ, కథలూ అన్నీ మాకు కరతలామలక మై పోయాయి.

'ఎవరు నువ్వు?' అన్న అతి చిన్న నవల ఆవిడ మాస్టర్ పీసని మాకు అర్థమయింది. 'ఎవరు నువ్వు?' అని భార్య భర్తను అడగటంతో నవల ఎబ్రప్ట్‌గా ఆగిపోతుందిట. భార్య చెప్పిన చివరి డయలాగు నాకూ, మా ఆవిడకూ కంఠతా వచ్చేసింది.

'నేను సంగీతంలో సుశీలకుగాని, నాట్యంలో వైజయంతిమాలకి గాని, చిత్రలేఖనంలో అమృత షేర్గిల్‌కిగాని, నటనలో జమునకుగాని తీసిపోను. నాలో ప్రపంచం ఏమేమి చూచి కరతాళధ్వనులు చేసిందో వాటన్నిటికీ అంకుశపెట్టావు. పవిత్రంగా ఉండవలిసిన మన ప్రేమను కామంతో పంకిలం చేశావు. నా అనుభూతులలో ఏ ఒక్కదాన్నీ నువు పంచుకోలేదు. నా ఆలోచన ఒక్కటీ నీకు అర్థంకాదు. నా హృదయోద్రేకాలేవీ విన్నంటవు. అయినా నామీద నీ కింత అధికారం ఎవరిచ్చారు? అసలు-ఎవరు నువ్వు?' అంటుంది 'హీరోవిన్'.

'ఇంకో యాభై ఏళ్ళకి నా ఈ చిన్న నోవెల్ వెండి తెర కెక్కి ప్రెసిడెంటు ఎవార్డు అందుకుంటుంది. అటువంటి రోజు వచ్చితీరాలి. వచ్చి తీరుతుంది' అన్నది క్రైసిస్.

ఆవిడకు ఆతిథ్యం ఇవ్వటం మా తలకు మించిన పని అయింది. ఆవిడ కొత్తస్టయిలు అతిథి. అన్నీ అడిగి చేయించుకుంది చక్కగా. భోజనంలోకి ఏమేం చెయ్యాలో చెప్పింది. మమ్మల్ని బజారుకు వెంటబెట్టుకెళ్ళి, తనకు కావలిసిన చిల్లర వస్తువులు కొనిపించింది. మేం చూశామన్నా వినకుండా, తాను చూడలేదు గనక, ఓ డొక్కు సినిమాకు మమ్మల్నికూడా ఈడ్చుకుపోయి, మాచేతనే బాల్కనీ టిక్కెట్లు కొనిపించింది.

మా ఇంట్లో తన పుస్తకం ఒక్కటీ లేనందుకు మా సాహిత్యాభిలాషమీద సొద్దువేసింది.

'ఇంతకూ నా నోవెల్సులో ఏమేం తీసుకుంటారు?' అని నన్ను నిలదీసి అడిగింది.

ఏమీ తీసుకోనంటే చంపేస్తుందని నాకేదో భీతి కలిగింది.

'మీ పుస్తకాలు సంపాదించి చదివిచూసి నింపాదిగా తెలియ బరుస్తాను' అన్నాను.

మర్నాడు మా క్రైసిస్ తిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

మూడోనాడు ఇన్నిపుస్తకాల కట్ట వీపీగా వచ్చేసింది. దాన్ని తిప్పికొట్టటానికి మొహమాటపడి తీసుకున్నాను.

అప్పటినుంచీ వారంవారం ఉత్తరం! పుస్తకాలు చదవటం పూర్తయిందా? ఏమేం తీసుకుందా మనుకుంటున్నారు?

ఏవేవో సమాధానాలు రాస్తున్నాను. ఇంకా కొన్ని పుస్తకాలు చదవాలని ఓసారి, నాకూ మా ఆవిడకూ అభిప్రాయాలు కలవటం లేదని ఓసారీ, పిక్చరు తీసే ఆశ లేదని ఓసారీ, నాకు డబ్బు పెడతా నన్నవాడు తిరపతి తోపిడిలో చచ్చాడని ఓసారీ రాస్తూ వస్తున్నాను.

'పిక్చరు తీసిందాకా ఆగ నవసరంలేదు. ముందు సినిమా రైట్స్ పుచ్చేసుకోండి. లేకపోతే ఇంకెవరన్నా ఈ అవకాశం కొట్టేగల్రు' అని నా మేలు కోరి నన్ను హెచ్చరించింది మా క్రైసిస్.

ఈ ఉత్తరం వచ్చాక నాకో కొత్త ఐడియా వచ్చింది. నేను మా క్రైసిసుకు బ్రోకరుగా పనిచెయ్యదలిచాను. స్త్రీలచేత నే రాయించుకోవాలన్న పట్టుదలగల నిర్మాతలు నాకు రాయండి. నా దగ్గిర తొమ్మిది మహత్తరమైన నవలలున్నాయి. అన్నీ స్త్రీహస్త పాకాలే. బ్రోకరేజి అట్టే ఉండదు. తొమ్మిది నవలలూ తీసుకునే వారికి బ్రోకరేజి ఉచితం. ఇటువంటి సదవకాశాన్ని మన చిత్ర నిర్మాతలు సద్వినియోగం చెయ్యకపోతే అది నా ప్రారబ్ధం!